

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

De reservatis post licentiam Absolutionis commissis. parag. 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

§. III.

De peccatis reservatis post licentiam absolutionis commissis.

- I.** Si poenitens post impetratam licentiam, ut absolvatur à reservatis, nulla alia nova reservata committat, potest per illam licentiam absolvi, etiam post plures annos, etiam si mortuus sit, vel amotus ab officio Superior, qui illam concessit. *Quintanadu. a & Delugo. b* Ratio ducitur ex illa communi sententia, quod, quando est gratia facta, quales solent esse ejusmodi licentiæ, sine limitatione alicuj poenitenti, concessæ, non expiant morte concedentis, sed ex se sunt perpetuæ, dum positivè non revocantur, ut habet Sanch. *c* & nos infra *d* dicemus. De licentia autem loquor, quæ non est addicta tempori: Nam licentia concessa in Bulla Cruciatæ, cum sit addicta uni anno in eo uno anno illa dumtaxat tibi proderit.
- 2.** At, si poenitens nova peccata reservata committat post licentiam impetratam, debet questio resolvi, perpensa concedentis intentione, perpensaque verbis Superioris, & modo concessionis.
- 3.** Omisissis autem aliis sententiis, fuse relatis à Delugo, *e* dico cum eodem, debere distinguì duos modos, sub quibus dari solet hujusmodi licentia à Superioribus, de qua hic loquimur. Primò, quando, sive Confessario, ut absolvat, sive poenitenti, ut absolvatur, datur licentia ad Absolutionem talis, vel talis peccati, & tunc aio, non extendi eam concessionem ad commissis post datam licentiam. Manifesta est ratio: quia in hac forma concessionis se Superior restringit ad tale, vel tale peccatum.
- 4.** Hinc Primò, si petas, sic. *Volo absolvi à quodam peccato reservato, vel Confessarius peccat: Volo absolvi quemdam à peccato reservato, & annuat Superior, non poteris absolvi, vel absolvi à peccato reservato commissis post dictam concessionem, neque à commissis post tuam petitionem, seu postquam mandasti Confessario, ut eam licentiam peteret.* Ratio est, quia concessio intelligitur facta juxta petitionem; petitiò autem, & mandatum fuerunt de tali quodam peccato.
- 5.** Hinc secundò, quando ejusmodi licen-

a Quintanadu. de poen. singul. 11. n. 9.
b Delugo de poenit. disp. 20. n. 125.
c Sanch. l. 8. matr. dis. 28. n. 85.
d In f. lib. de matr. tr. 2. c. 5.

e Delugo l. c. à n. 120.

tia conceduntur per sacram Poenitentiarum, & petitiò fuit facta pro aliquibus peccatis, concessio autem fiat cum illa clausula, *Super pramissis, seu à pramissis*, non conceditur licentia absolvendi à peccatis reservatis commissis post licentiam impetratam, vel postulatam, quia hæc non fuerunt Pontifici enarrata, ipse autem concedit super pramissis, id est, super enarratis, Neque obstat, quod, ex vi Bullæ Cruciatæ, possint absolvi peccata reservata commissis, etiam post impetratam Bullam; quamvis commissis ex ejusdem Bullæ confidentia, ut modo §. 2. statuiimus, non obstat, inquam, quia, in hac potestate absolvendi à reservatis, nullam restrictionem Bullæ tenor apponit, apponit in nostro casu.

6. Sed accedamus jam ad secundum modum. Quando enim licentia sine mentione implicita, vel explicita talis peccati concessa est, sive poenitenti, ut absolvatur, sive Confessario, ut absolvat, etiam si addatur (pro hac vice) videretur posse ille absolvi, & hic absolvi à reservatis commissis post ejusmodi licentiæ concessionem, immò, & post ejusmodi concessionis acceptionem, dummodo peccatum reservatum iteratum fuerit ante collatam absolutionem Ratio potest esse, quia, hæc formula concessionis non se arctat ad sola commissis, sensus enim est, una vice, illum à reservatis absolvas? At jam ille sic, una vice, absolvitur. Unus tamen scopulus est hic maxime declinandus, scilicet ne in longum tempus differatur Confessio, de qua re mox num. 10. Dixi autem (*videtur*) nam praxis hujus doctrinæ semper mihi scrupulosa visa est.

7. Hinc prudenter se gerat Confessarius petens à Superiore, vel à poenitentiario ejusmodi licentias, & ne illas postulet eo modo, quo dictum est n. 4. & 5. Immo, neque hoc modo dicto num. 6. ne scilicet scrupulis subjaceat concessio, sed pro omnibus commissis reservatis, quæ tempore Confessionis invenerit.

8. Dices. Ex hac posteriore parte sequuntur duo absurda. Alterum, dari ansam huic poenitenti, ut committat ante absolutionem alia reservata, quia jam est securus de eorum omnium absolutione. Alterum; posse differre diu Confessionem, & interim multa reservata eadem spe confidenter admittere.

9. Re-

9. Respondeo, ad Primum, id per accidens esse. Et sanè sicuti simile quid potest occurrere accipienti Bullam Cruciatæ, vel aliud Jubilæum, & tamen id non judicatur absurdum, quia judicatur majus bonum, quod subditus liberetur à suis peccatis, & non abeat in dilperationem, quam quod permissio hæc sit occasio per accidens peccandi. Ita in casu nostro, &c.

10. Ad secundum dico. Cum illa verba sub tempore præsentis dicta (*Do licentiam pro hac vice*) sint accipienda morali modo, semper per illa intelligitur decerni tempus competens, & rationale ad ejusmodi absolutionem impertiendam, nõ verò quodcumque: unde, quia tota hæc res dependet, ut dixi, ab intentione concedentis illud (*Do tibi licentiam pro hac vice*) moraliter acceptum, & juxta mentem rationabilem dantis intellectum, videtur significare dari licentiam pro quocumque etiam longissimo tempore, si nova reservata non admittas; quia ex una parte, ut dictum est n. 1. est gratia facta, & ex alia non est ratio, unde dici possit, gratiam illam fuisse in hoc casu coarctatam ad tempus: at verò si nova admittas, intelligendum est, dari licentiam pro tempore præsentis, vel qui præsentis, prudentis judicio, omnibus circumstantiis expensis, æqui polleat, quia, sic præsumitur esse rationabilis voluntas licentiam ejusmodi concedentis, ut dictum est.

11. An petens à Superiore licentiam, ut absolvat à reservato, intelligatur, posse etiam ipse petens absolvi? Negativè responderet nostris ex Societ. Delugo, & pro aliis, expendi debere usum Religionis, &c. Lege ipsum.

§. IV.

An peccata oblita in Confessione valida, remaneant reservata?

1. **T**ertius, tribus v. g. peccatis reservatis infectus, confiteretur sine fraude duo, oblitus nimirum unius, absolutionemque à potente absolvi reservata, recipit: Inquit, An hoc unum remaneat reservatum, at ut Tertius pro illius, absolutione confugere debeat ad Superiorem, seu potentem absolvi reservata, an satis sit eam petere à quocumque communi Confessario?

2. Triplex est sententia, Prima Suarii, & Tamburinus de Sacramentis.

docentis reservationem ejusmodi casus oblitum cessare, non quidem semper, sed solum, quando pœnitens accedit ad Superiorem modo quodam extraordinario, hoc est, in ea circumstantia, in qua appareat expressè, vel tacitè peti ab ipso absolutionem reservatorum, ut si subditus tempore Jubilæi accedat ad deponenda peccata apud Superiorem; non autem cessare, quando accedit ad eundem, more ordinario, pro Confessionibus quotidianis; & solutis. Ratio est, inquit, quia in posteriore hoc modo nulla implicita voluntas est tollendi reservationem; adest verò, saltem tacitè, in priore; siquidem tunc Superior vult, ut pœnitens fruatur omni privilegio Jubilæi.

3. Secunda, est Vasquez & docentis, cessare quidem reservationem prædictam, quando pœnitenti concessa est facultas eligendi Confessarium, per quem possit à reservatis absolvi, perinde, ac accidit, quando pœnitens suscipit Bullam Cruciatæ, vel Jubilæum, non verò, quando ipse pœnitens recurrit ad Superiorem, ut apud ipsum Confessionem exhibeat. Ratio est, inquit, quia, in priori casu præsumitur Superior per Bullam, vel Privilegium concedere, quantum potest, atque adeo, præsumitur tollere reservationem casus quamvis oblitum: at in posteriore non præsumitur, quia illud peccatum oblitum non venit in judicium nec pro illo pœnitens accipit à Superiore remedia sui peccati, qui videtur finis reservationis, & ex alia parte tunc Superior non exercet suam potestatem tollendi reservationem.

4. Tertia sententia est Joannis Delugo à d. Delugo Castrop. & aliorumque plurium, dicentium, dis. 20. sec. semper tolli reservationem, modo bona fide, 7. de pœn. ut dictum est, illud peccatum sine culpa raturatur: Sicuti per eundem, immo, etiam, per deinceps. Suarium, & Vasquez, tollitur Censura, seu excommunicatio reservata ab eo, qui, illa inde culpabiliter oblitus, absolvitur à Superiore legitimo per absolutionem à Censuris generalibus adralem. Ratio hujus tertie sententie est, quia de pluresq. posito, quod, is, qui tunc absolvit, habeat potestatem absolvi à reservatis, præsumitur velle absolvi, seu remittere, quantum potest, & quantum item potest prodesse pœnitenti. Cum ergo possit reservationem tollere, non est, cur non tollat.

5. Dico (*Quantum potest*) nam, ut modo dixi-

R

dixi-

a Delugo
de pœn.
disp. 20.
num. 119.

b Suar. de
pœn. disp.
31. se. 4. a
num. 12.